

előtton különösen agyonsanyargatták tanárok és diákok, még most is sajgott a feje. Ott gubbasztott öreg tanárja mellett s oldalról nézte, mit csinál. Zádor tanár úr ép egy nagy hangyabollyal került szembe, belepiszkált s a hangyák életéről beszélt. Olyan nyájas, szép, szőke arca volt, mintha egy negyvenéves gyerek ült volna Zoltán mellett. Zoltán nem bírt magával, hosszút csuklott, egybefolyini nem tudó zokogásfoszlányok szakadtak fel belőle. Ráborult a tanár úr kalapjára s csak a vállrázkódás jelezte lelke föl-leugrását. Hálából zokogott. A tanár csendesén nézte.

— Mi bajod? — kérdezte, de nem ismételte meg a kérdést.

Főllált és megindult. Szótlanul bandukoltak hazafelé. Meg se mukkant egyikük sem. Csak lépteik tompa nesze hallatszott. De ezek a lépések is olyan egyöntetűen kattogtak. Egy-kettő, mintha az Isten is együtt indította volna el őket.

Ettől a naptól fogva egy nagy titok volt köztük. Nem emésztő, mint amilyen az Apai Titok volt, boldog szomjoltó titok, amelynek, akár a gerenyási forrásnak aláhajthatja a fejét. S ha valaki utána kiáltotta: Betti, benne a menekülésösztön rögtönösségével harsant föl a védekezés: Zádor tanár úr. S mikor az évvégi bizonyítvány ott volt a kezében, a nagy győzelemért is Zádort okolta. Gagyin át ugyan belé-erőszakoltak az Orosz lányok egy kettést, de Gábor is megkapta a magáét természetrajzból.

— Teneked köszönhetem, te koslattál vele a Gerenyáson — féktelenkedett Gábor.

Zoltán elsápadt, de nem szólt. Otthon jutott eszébe, hogy ő is visszavághatott volna Gagyival. De Zoltán nem tudott visszavágni. Pedig hogy röhögtek a fiúk, még az áruló Matyi is!

(Folyt. köv.)

Németh László.

MÁS ÉG CSILLAGA.

*A földön éjtszaka és bennem is setét,
nem tart az élet, csak egy villanásig
és minden egy napot tiporva, másik
kis nap cikázza lepkeéletét.*

*Az ég is itt valahol elvetélt,
a tündöklő világ is ködbe vásik,
a nap se gyúl tündöklő ragyogásig,
csak egyre várja végétéletét.*

*De én már láttam más ég csillagát
láng meteor fényével idelent,
amint egy szebb világból villog át.
A szemedben láttam, angyalom,
amikor egyszer tolvaj alkalom
kiragyogtatta benn a végtelent...!*

Szegedi István.